

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Michala Mazance a soudců Mgr. Davida Hipšra a JUDr. Jana Passera v právní věci žalobkyně: **J. E. (dříve O.)**, zastoupená Mgr. Ing. Šárkou Hotmarovou, advokátkou se sídlem Vodičkova 40, Praha 1, proti žalované: **Policie České republiky, Služba cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, Praha 3, proti rozhodnutí žalované ze dne 24. 2. 2010, čj. CPR-17907-2/ČJ-2009-9CPR-V238, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 15. 9. 2011, čj. 8 A 86/2010 – 77,

t a k t o:

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalobkyně **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení.
- IV. Ustanovené zástupkyni stěžovatelky, advokátce Mgr. Ing. Šárce Hotmarové, **se** odměna za zastupování v řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**

O d ů v o d n ě n í:

I.

[1] Policie České Republiky, Služba cizinecké policie, Oblastní ředitelství služby cizinecké policie Brno, Příjímací středisko cizinců rozhodnutím ze dne 24. 11. 2009, čj. CPBR-13005-9/ČI-2009-064034-SV, uložila žalobkyni správní vyhoštění na základě § 119 odst. 1 písm. c) bod 1 a 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) na dobu dvou let.

[2] Policie České Republiky, Služba cizinecké policie, Ředitelství služby cizinecké policie rozhodnutím ze dne 24. 2. 2010, čj. CPR-17907-2/ČJ-2009-9CPR-V238, zamítla odvolání žalobkyně proti tomuto rozhodnutí.

II.

[3] Žalobkyně podala proti rozhodnutí žalovaného žalobu, kterou Městský soud v Praze zamítl rozsudkem ze dne 15. 9. 2011, čj. 8 A 86/2010 – 77.

[4] Městský soud vzal za prokázané, že žalobkyně pobývala před příchodem do Příjímacího střediska Zastávka na území České republiky bez cestovního dokladu a bez víza či platného oprávnění k pobytu, ačkoliv k tomu nebyla oprávněna. Žalobkyně uváděla správním orgánům nesprávné údaje o své osobě: nejprve dne 19. 11. 2009 tvrdila, že z Nigérie přiletěla dne 17. 11. 2009 a posléze dne 24. 11. 2009 pak uvedla, že přicestovala již 15. 11. 2009. Soud proto odmítl žalobní námitku týkající se nedostatečného odůvodnění správního rozhodnutí jako nepatřičnou. Správní orgány se řádně vypořádaly se sporadickými informacemi, které žalobkyně poskytla. Žalovaná ověřovala v informačních systémech, zda skutečně přicestovala v období od 15. 11. 2009 do 17. 11. 2009 přes hraniční přechod Praha Ruzyně, jak tvrdila, avšak s negativním výsledkem. Žalobkyně neprokázala své tvrzení, že se neprodleně po svém příjezdu vydala do příjímacího střediska s úmyslem požádat o udělení mezinárodní ochrany.

[5] Městský soud dále nepřisvědčil námitce, dle které žalobkyně jako závažný důvod znemožňující její vycestování uváděla situaci v zemi původu, kde je přítelkyní vedoucí postavy hnutí mladých lidí ve státě Delta, kterému je usilováno o život. Z tohoto důvodu se bojí i o svůj život. Pokud by zůstala v Nigérii, hrozilo by jí pronásledování a mučení ze strany politických odpůrců jejího přítele, resp. vydírání přítele takovým zacházením. Žalobkyně podle soudu neprokázala, že její přítel je jedním z představitelů uvedeného hnutí a že jí jeho prostřednictvím hrozí nebezpečí pronásledování. Přitěžující skutečností je podle soudu fakt, že svého nezletilého syna zanechala v Nigérii, ačkoliv jeho otcem je právě její přítel a tudíž by měl být ohrožen z téhož důvodu jako žalobkyně. Soud dále poukázal na to, že žalobkyně dne 24. 11. 2009 uvedla, že v posledních deseti letech před příchodem do České republiky žila v Nigérii, Delta, Warri, nicméně v jejím národním řidičském průkazu má jako bydliště uvedeno hlavní město Lagos, vzdálené několik set kilometrů na západ od delty Nigeru. Žalovaná se podle názoru soudu řádně vypořádala s překážkami vycestování, které žalobkyně namítala. Žalovaná rovněž požádala ministra vnitra o nové závazné stanovisko k možnosti vycestování cizince a ten potom dne 11. 2. 2010 potvrdil závazné stanovisko ministerstva vnitra ze dne 20. 11. 2009, tedy že vycestování žalobkyně je možné.

[6] Městský soud se nemohl zabývat žalobní námitkou stran porušení § 2 odst. 2 správního řádu, neboť žalobkyně neuvedla, jakým způsobem měl správní orgán toto ustanovení porušit. Důvodnou neshledal ani námitku porušení § 3 správního řádu, jelikož žalovaná zjistila skutkový stav v rozsahu potřebném pro posouzení věci. Její postup byl podmíněn informacemi, které žalobkyně uvedla. Stejně tak městský soud neshledal porušení § 68 odst. 3 správního řádu. Žalovaná se vypořádala se všemi odvolacími námitkami a vyžádala si nové závazné stanovisko ministra vnitra. Napadené správní rozhodnutí je podle soudu řádně odůvodněné a dává dostatečné záruky pro to, že nebylo

vydáno v důsledku libovůle a způsobem porušujícím ústavně zaručené právo na spravedlivý proces.

III.

[7] Žalobkyně (stěžovatelka) napadla rozsudek městského soudu kasační stížností z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Stěžovatelka má za to, že městský soud v rozporu s § 71 odst. 2 správního řádu nezákonně odmítl doplnění žaloby ze dne 2. 8. 2011. Stěžovatelka v doplňujícím podání nerozšířila žalobu ani o nové žalobní body, ani o dosud nenapadené výroky rozhodnutí. Jednalo se o další argumentační podporu včasné uplatněných žalobních bodů, a to především odkazy na aktuální judikaturu. Pouze na základě data doplnění žaloby nelze posoudit podání jako opožděné.

[8] Městský soud podle stěžovatelky vyvodil nesprávný závěr ze zjištěného skutkového stavu ve vztahu k § 119a odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Rozsudek soudu dále nedostatečně reflektuje žalobní námitku týkající se porušení uvedeného ustanovení a čl. 31 Úmluvy o právním postavení uprchlíků. Podmínkou aplikace zmíněného ustanovení je současné splnění tří podmínek: cizinec musí přijít přímo z území, kde jsou jeho život či svoboda ohroženy; sám bez prodlení se přihlásí úřadům s žádostí o mezinárodní ochranu; a prokáže dobrý důvod pro nezákonný vstup či pobyt. Stěžovatelka podle soudu neprokázala, že se neprodleně po svém příjezdu vydala do přijímacího střediska s úmyslem požádat o udělení mezinárodní ochrany. Soud tak dovozuje z tvrzení správního orgánu, že neexistuje zápis v informačních systémech, že by stěžovatelka přicestovala v období od 15. do 17. 11. 2009 přes hraniční přechod Praha Ruzyně. Stěžovatelka trvá na tom, že do České republiky přicestovala dne 15. 11. 2009 a dne 17. 11. 2009 se dostavila do přijímacího střediska Zastávka u Brna, kde vyjádřila úmysl požádat o mezinárodní ochranu.

[9] Stěžovatelka shledává pochybení a zásadní vadu řízení před soudem v tom, že neměla možnost se vyjádřit k informacím poskytnutým správním orgánem až v řízení o žalobě. Tvrzení, že nepřicestovala přes hraniční přechod Praha Ruzyně v uvedeném termínu, nebylo správním orgánem až do žalobní repliky doručené dne 17. 8. 2011 uvedeno, proto ani hodnoceno, resp. stěžovatelkou vyvráceno. Rozhodnutí soudu přitom z tohoto tvrzení vychází a soud je považuje do značné míry za rozhodující.

[10] K argumentaci soudu, že zanechala svého syna u matky v Nigérii a neprokázala, že ji hrozí pronásledování, stěžovatelka uvedla, že právě fakt, že byla nucena v zemi původu zanechat své nezletilé dítě, svědčí o závažnosti hrozícího nebezpečí a nutnosti velmi rychlého odchodu ze země. Stěžovatelce není zjevné, jaké závěry vyvodil městský soud z citace hesla Hnutí za emancipaci delty Nigeru z internetové encyklopedie Wikipedia.

[11] Stěžovatelka se vymezila i proti závěrům městského soudu, že neprokázala své pronásledování ani to, že se ihned po svém příjezdu vydala do přijímacího střediska a dále že nepředložila nové skutečnosti, na jejichž základě by ministerstvo mohlo vydat nové závazné stanovisko. Zdůraznila, že povinnost zjistit základní skutkový stav v rozsahu nezbytném pro soulad úkonu správního orgánu s principy státní správy spočívá dle § 3 správního řádu na správním orgánu. Stěžovatelka, s poukazem na důkazní možnosti

žadatele o mezinárodní ochranu, se domnívá, že splnila svou povinnost tvrzení. V jejím případě byly však jí uvedené skutečnosti dezinterpretovány, bez snahy porozumět kontextu její situace vytrhány a pouze quasi-logicky hodnoceny. Předmětné řízení proto neprobíhalo v souladu s principy činnosti státní správy a soudní přezkum rozhodnutí nebyl veden snahou poskytnout ochranu veřejným subjektivním právům.

[12] Rozsudek městského soudu pokládá stěžovatelka za nepřezkoumatelný. Závěry, které soud z vybraných zjištěných skutečností činí, nejsou v logické souvislosti a nadto opomíjí řadu dalších uvedených skutečností i právní argumentaci.

IV.

[13] Žalovaná se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

V.

[14] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[15] Kasační stížnost není důvodná.

[16] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval namítanou vadou řízení před městským soudem. Tu stěžovatelka spatřovala v tom, že se městský soud nezabýval doplněním žaloby ze dne 2. 8. 2011. Stěžovatelka v tomto podání rozvedla svou argumentaci vztahující se k rozporu napadeného správního rozhodnutí s Úmluvou o právním postavení uprchlíků, k otázce délky uložení správního vyhoštění a k nedostatečnému odůvodnění zejména prvního závazného stanoviska k možnosti vycestování stěžovatelky. Jednalo se tak skutečně o pouhé argumentační doplnění námitek obsažených v žalobě a nikoliv o nepřípustné rozšíření žaloby. Meze žalobního přezkumu tak byly položeny již v samotné žalobě. Městský soud tedy nepostupoval zcela v intencích soudního řádu správního, pokud uvedené podání bez dalšího odmítl. Nejvyšší správní soud nicméně uvedené nepokládá za takové pochybení, které by mělo za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé. Městský soud se ve svém rozsudku vypořádal, byť stručně, s jednotlivými žalobními okruhy a jeho odůvodnění také poskytuje odpověď na námitky uplatněné i v doplněné kasační stížnosti.

[17] K námitce nesprávného posouzení stran možné aplikace § 119a zákona o pobytu cizinců Nejvyšší správní soud konstatuje, že dané ustanovení lze aplikovat v případě, kdy bylo správní vyhoštění uloženo z důvodů vymezených v § 119 odst. 1 písm. b) bodech 6 a 7 zákona o pobytu cizinců, tedy kdy cizinec překročil státní hranice v úkrytu nebo se o takové jednání pokusí, a dále kdy překročil státní hranice mimo hraniční přechod. Jelikož bylo stěžovatelce uloženo správní vyhoštění na základě § 119 odst. 1 písm. c) body 2 a 3 daného zákona, nemohla být uvedena zákonná výjimka z uložení správního vyhoštění na její případ aplikována.

[18] Článek 31 Úmluvy o právním postavení uprchlíků, požívající aplikační přednosti v případě rozporu se zákonnou normou, zakazuje vyhostit uprchlíka z důvodu nelegálního

vstupu nebo přítomnosti na území republiky za účelem podání žádosti o mezinárodní ochranu. Uvedený článek lze aplikovat v případě uprchlíka (tj. osoby mající oprávněné obavy před pronásledováním z důvodů rasových, náboženských nebo národnostních nebo z důvodů příslušnosti k určitým společenským vrstvám nebo i zastávání určitých politických názorů), který přichází přímo z území, kde jsou jeho život či svoboda ohroženy; který se sám bez prodlení přihlásí úřadům s žádostí o mezinárodní ochranu; a který prokáže dobrý důvod pro nezákonný vstup či pobyt.

[19] Nejvyšší správní soud po prostudování spisového materiálu konstatuje, že ve stěžovatelských případech lze mít pochybnosti o možnosti přednostní aplikace tohoto článku z důvodu, že se ve správním řízení nepodařilo náležitě zjistit okolnosti přicestování stěžovatelky na území České republiky. Ve smyslu daného článku se stěžovatelce nepodařilo prokázat, že přicestovala přímo z území, kde je její život nebo svoboda ohrožena ve smyslu čl. 1 Úmluvy a že se neprodleně přihlásila úřadům.

[20] Rozsah zjišťování skutkového stavu je dán zejména samotným předmětem řízení, kterým je správní vyhoštění cizince. V takovém případě se zkoumá jednak existence důvodů majících za následek uložení správního vyhoštění a jednak případná existence takových skutečností, které vylučují možnost uložení správního vyhoštění. S ohledem na § 3 správního řádu postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Z uvedeného ustanovení ovšem nelze vyvodit, že by důkazní břemeno vázlo výlučně na správním orgánu. Bylo na stěžovatelce, aby dostatečně věrohodně objasnila okolnosti svého příjezdu a vstupu na území České republiky. Nejvyšší správní soud rovněž upozorňuje, že stěžovatelka v rámci řízení o uložení správního vyhoštění nevystupovala z pozice žadatelky o mezinárodní ochranu, jak uváděla ve vztahu ke svým důkazním možnostem. Nejvyšší správní soud se zřetelem k obsahu správního spisu neshledal, že by stěžovatelce byla v průběhu správního řízení odepřena možnost uplatnit svá tvrzení, důkazy či návrhy důkazů. Z toho, že se nepodařilo prokázat přesné okolnosti vstupu stěžovatelky na území České republiky a ani to, zda v době vstupu disponovala platným cestovním dokladem a vízem, nelze dovodit, že by správní orgány porušily § 3 správního řádu a ani, že by nebylo možné uložit správní vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. c) bod 1 a 2 zákona o pobytu cizinců.

[21] Stěžovatelka zůstala toliko v rovině prostého tvrzení, že na území České republiky přicestovala legálně dne 15. 11., resp. dne 17. 11. 2009, jak tvrdila před správním orgánem prvního stupně dne 19. 11. 2009. Žalovaná vyšla z toho, že minimálně v období od 15. do 17. 11. 2009 stěžovatelce nesvědčil žádný legální titul pro pobyt na území republiky. Stěžovatelka přitom nepopírala, že v tomto období nedisponovala cestovním dokladem a platným vízem, které jako občanka Nigérie potřebuje k legálnímu vstupu a pobytu na území České republiky. Stěžovatelka během podání žádosti o mezinárodní ochranu dne 24. 11. 2009, tedy pouze několik dní po svém tvrzeném příjezdu do České republiky, nebyla schopna popsat okolnosti cesty a svého příjezdu s tím, že si je nepamatuje. Bez významu zde není ani skutečnost, že stěžovatelka na jednu stranu tvrdila (ve vyjádření účastníka řízení ze dne 19. 11. 2009), že na letišti prošla hraniční kontrolou, kde se prokázala cestovním pasem, a na stranou druhou (v žalobě) uvedla, že na území republiky přicestovala bez platného víza. Pokud však vstoupila na území České republiky prostřednictvím mezinárodního letiště Praha Ruzyně a prošla pasovou kontrolou, musela se

prokázat cestovním dokladem a příslušným vízem. Nejvyšší správní soud má za to, že stěžovatelka se již na letišti mohla obrátit na příslušné policejní orgány, a to jednak s žádostí o pomoc poté, co jí byly odcizeny osobní doklady, a jednak i při úmyslu požádat v České republice o mezinárodní ochranu. Stěžovatelka však na místo toho přespala jednu noc na letišti a do příjímacího střediska Zastávka přicestovala taxíkem, který ji objednal neznámý cizinec černé pleti, kterého potkala na letišti.

[22] S ohledem na shora uvedené pokládá Nejvyšší správní soud v dané věci za rozhodující to, že stěžovatelka je před realizací správního vyhoštění, a tudíž i před možným porušením čl. 31, Úmluvy o právním postavení uprchlíků, chráněna vstupem do řízení o mezinárodní ochraně, v němž bude posouzeno, zda jí svědčí nárok na poskytnutí ochrany plynoucí z jejího pronásledování nebo hrozící vážné újmy v zemi původu. Právě v tomto řízení je cizinci poskytnut náležitý prostor pro to, aby prokázal a podrobně rozvedl veškeré skutečnosti svědčící o tom, že byl v zemi původu pronásledován nebo že mu v případě návratu do země původu hrozí nebezpečí vážné újmy. Rozhodnutí o vyhoštění cizince, který požádal o udělení mezinárodní ochrany, je totiž vykonatelné až po nabytí právní moci rozhodnutí, jímž bylo rozhodnuto, že se žadateli mezinárodní ochrana neuděluje (§ 119 odst. 6 zákona o pobytu cizinců). Nejvyšší správní soud současně dodává, že probíhající řízení o udělení mezinárodní ochrany nemá vliv na oprávněnost žalované vydat samotné rozhodnutí o správním vyhoštění.

[23] K námitce, v níž se stěžovatelka vymezila proti závěru soudu, že neprokázala, že byla v zemi původu pronásledována, Nejvyšší správní soud uvádí, že v rámci zkoumání, zda je vyhoštění cizince možné, není závazně posuzováno, zda byl cizinec ve své zemi původu pronásledován z důvodů uvedených v čl. 1 Úmluvy o právním postavení uprchlíků. Jak již bylo uvedeno, to, zda stěžovatelka opustila zemi původu s ohledem na pronásledování z azylově relevantních důvodů, je předmětem řízení o mezinárodní ochraně, do kterého vstoupila krátce poté, co s ní bylo zahájeno řízení o správním vyhoštění. Nejvyšší správní soud poukazuje, že o žádosti stěžovatelky o udělení mezinárodní ochrany bylo rozhodnuto s negativním výsledkem. Ministerstvo vnitra rozhodnutím ze dne 29. 9. 2011, čj. OAM-45/ZA-06-ZA09-2009, mezinárodní ochranu neudělilo. Krajský soud v Ostravě žalobu stěžovatelky zamítl jako nedůvodnou rozsudkem ze dne 27. 6. 2012, čj. 63 Az 14/2011 - 26.

[24] V rámci řízení o správním vyhoštění se však zkoumá hrozba vážné újmy v případě návratu do země původu, a to v závazném stanovisku ministerstva vnitra dle § 179 zákona o pobytu cizinců. Stěžovatelka se vymezila proti závěru městského soudu, že nepředložila nové skutečnosti, na jejichž základě by ministerstvo mohlo vydat nové závazné stanovisko. Ani tato kasační námitka není důvodná. Předně je stěžovatelka neuvedla, jaké nové skutečnosti ve vztahu k obsahu závazného stanoviska ve svém odvolání uplatnila. Nejvyšší správní soud z obsahu odvolání ověřil, že stěžovatelka v odvolání skutečně neuvedla žádné nové skutkové okolnosti jejího odchodu z vlasti. Nepoukázala ani na situaci v zemi původu, která by mohla být relevantní z hlediska § 179 odst. 1, 2 zákona o pobytu cizinců. Správní orgán tak rozhodoval o možnosti vycestování na základě skutečností, které stěžovatelka uvedla již dříve. Procesní postup žalované probíhal v souladu s § 149 odst. 4 správního řádu, jelikož při rozhodování o odvolání stěžovatelky si žalovaná vyžádala potvrzení či změnu závazného stanoviska dotčeného

správního úřadu. Ačkoliv je závazné stanovisko ministra vnitra kusé, pohybuje se v mezích skutečností, které stěžovatelka ve správním řízení uvedla.

[25] Městský soud v rozsudku odkázal na údaje o Hnutí za emancipaci delty Nigeru (MEND; pozn. NSS – též Hnutí za osvobození delty Nigeru), jehož členem měl být přítel stěžovatelky. Nejvyšší správní soud souhlasí v tom, že se jedná o pouhé převzetí internetového zdroje. Městský soud z uvedeného nevyvodil žádné závěry a to ani ve prospěch, ani v neprospěch stěžovatelky.

[26] Důvodnost kasační stížnosti neshledal Nejvyšší správní soud ani v námitce stěžovatelky, že žalovaná poprvé až ve stanovisku k podané žalobě uvedla, a tudíž dříve nehodnotila, že stěžovatelka nepřicestovala přes hraniční přechod Praha Ruzyně v termínu od 15. 11. do 17. 11. 2009. Žalovaná se již ve svém rozhodnutí o odvolání ze dne 24. 2. 2010, čj. CPR-17907-2/ČJ-2009-9CPR-V238, zabývala okolnostmi příjezdu stěžovatelky na území republiky. Uvedla, že ověřovala, zda stěžovatelka v uvedeném období přicestovala přes hraniční přechod Praha Ruzyně. Stěžovatelčino tvrzení o době jejího příjezdu však dostupné informační systémy neprokázaly. Žalovaná z tohoto poznatku vyvodila, že se stěžovatelka minimálně v tomto časovém rozpětí nacházela na území České republiky bez cestovního dokladu a bez víza. Stěžovatelka mohla na tyto závěry reagovat již v podané žalobě. Nejvyšší správní soud poukazuje, že správní orgán prvního stupně ve svém rozhodnutí nevycházel z tvrzení stěžovatelky o tom, že přicestovala na území České republiky již dne 15. 11. 2009, proto, že stěžovatelka před ním vypověděla, že přicestovala až dne 17. 11. 2009. Údaj o tom, že přicestovala již dne 15. 11. 2009, uvedla až v rámci žádosti o mezinárodní ochranu podané dne 24. 11. 2009.

[27] Stěžovatelka má za to, že jí vypovězené skutečnosti byly dezinterpretovány, bez snahy porozumět kontextu její situace vytrhány a pouze quasi-logicky hodnoceny. Předmětné řízení podle ní neprobíhalo v souladu s principy činnosti státní správy a soudní přezkum rozhodnutí nebyl veden snahou poskytnout ochranu veřejným subjektivním právům. Jelikož jsou tyto kasační námitky příliš obecné a blíže nerozvádí, v čem konkrétně spočívá jejich důvodnost, Nejvyšší správní soud jimi nemohl konkrétně zabývat. Lze tak pouze odkázat na shora uvedené závěry.

[28] Obdobný závěr je třeba učinit i ve vztahu k obecně formulované námitce nepřezkoumatelnosti soudního rozhodnutí, uvedené v závěru kasační stížnosti. S výjimkou námítky porušení § 119a odst. 1 zákona o pobytu cizinců a nedostatečného vypořádání se s možnou aplikací čl. 31 Úmluvy o právním postavení uprchlíků uplatněné v jiné části kasační stížnosti, stěžovatelka neuvedla které skutečnosti a kterou její právní argumentaci městský soud opomenul a jaké závěry nejsou v logické souvislosti. Nepřezkoumatelnost soudního rozhodnutí je nicméně vadou, k níž by Nejvyšší správní soud musel přihlížet i z moci úřední (§ 109 odst. 3 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud ovšem nepřezkoumatelnost rozsudku neshledal. Při posuzování této námítky vyšel ze své ustálené judikatury (např. z rozsudku ze dne 4. 12. 2003, čj. 2 Ads 58/2003 - 75, nebo ze dne 29. 7. 2004, čj. 4 As 5/2003 - 52), podle které je nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů založena na nedostatku důvodů skutkových, o něž soud opírá své rozhodovací důvody, nikoliv na dílčích nedostatcích odůvodnění. Nepřezkoumatelné je i takové soudní rozhodnutí, z jehož odůvodnění není zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při utváření závěru o skutkovém

stavu, z jakého důvodu nepovažoval za důvodnou žalobní argumentaci a proč podřadil popsany skutkový stav pod zvolené právní normy.

[29] V přezkoumávaném případě Nejvyšší správní soud neshledal, že by rozsudek městského soudu trpěl vadou nepřezkoumatelnosti. Odůvodnění napadeného rozsudku je poměrně stručné a městský soud mohl nepochybně více rozvést své závěry stran uplatněné žalobní argumentace, a to zejména ve vztahu k namítanému porušení čl. 31 Úmluvy o právním postavení uprchlíků. Důvody, pro které městský soud zamítl žalobu jako nedůvodnou, jsou však z jeho odůvodnění seznatelné a v uspokojivé míře i odůvodněné. Městským soudem vyslovené právní závěry o uložení správního vyhoštění nejsou logicky rozporné.

[30] Nejvyšší správní soud neshledal napadený rozsudek městského soudu nezákonným ani nepřezkoumatelným, proto kasační stížnost zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[31] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatelka nebyla v řízení o kasační stížnosti úspěšná, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalované, již by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože jí v tomto řízení žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

[32] Stěžovatelce byla rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 9. 2012, čj. 8 As 9/2012 – 33, ustanovena zástupkyní pro řízení o kasační stížnosti advokátka Mgr. Ing. Šárka Hotmarová; v takovém případě hradí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 8 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.). Ze spisu vyplývá, že ustanovená zástupkyně stěžovatelky neučinila v projednávané věci žádné podání ani jiný úkon právní služby ve smyslu § 11 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), za který by jí odměna příslušela. Proto Nejvyšší správní soud ustanovené advokátce odměnu za zastupování nepřiznal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 28. února 2013

JUDr. Michal Mazanec
předseda senátu